

Modlitba

Širší perspektiva dění (nejen) v USA.

Autor: Brian Gibbs.

Akviziční povahu Ega lze shrnout takto:

1. chtění
2. dostávání
3. vedení

Odpovídají úrovním síly ve vědomí:

1. Touha
2. Hněv
3. Pýcha

Zvolení úředníci a funkcionáři nebo kdokoli, kdo jedná primárně s cílem udržet svou práci, vliv nebo moc, bude pravděpodobně na úrovni pýchy. „Politik“ je na 180 v TvF (Moc versus Síla, Dr. David R. Hawkins). Pýcha se zdá být připoutaností k moci, která působí na ochranu (pracovní) pozice a z ní vyplývajících hmotných i nehmotných výtěžků a příslušenství. Zdá se, že na ničem jiném nezáleží, pravda je zatracená.

V Pýše Ego skutečně věří, že je pro něj nejvyšším dobrem chopit se moci a jde tak daleko, že definuje pravdu pro ostatní, např. být odborníkem bez dat, vytvářet pravidla bez inteligence a prohlašovat, co je správné a co je špatného bez duchovního vědomí. Říká se „prázdná nádoba nejvíc duní (vydává nejhlasitější zvuk :-D)“.

Od politických selhání vycházejících z „panoptika“ zdravotnických odporníků a jejich názorů na koronavirus, až po zničení ekonomiky, vláda (USA?) nařídila uzavření hlavních zpravodajských komentářů u zpráv ospravedlňujících výtržnosti a rabování. Rok 2020 je nesouladem nebo „prázdnyimi nádobami“. Pýcha je vypočítavá a kategoricky není, nebude, nemůže být prospěšná pro všechny a nemůže konstruktivně sloužit každému.

Nicméně, vzhled sloužit nejvyššímu dobru je významné chování Pýchy, tj. signalizující pokryteckou ctnost, rétoriku a pompézní gesta. „Zůstaňte doma, zachraňte životy“ zní hrdinsky, ale bylo pochybné od začátku a zůstává nepodložené. Podpora Black Lives Matter (BLM) zní humanitárně a morálně, ale je to tak? Hnutí se podle mého testu kalibruje na 180. Je to úroveň nemilosrdnosti (TvF) a evidentně není od toho, aby sloužila všem, byla humánní (260) nebo ani morální (200).

Pýcha si je vědoma „optiky“ jako strategie udržování moci, kontroly, prestiže, vlivu, relevance a odměny. Optika smrti George Floyda zvýšila vnímání rasových předsudků, nenávisti, rozhořčení, nároku, nepřátelství a „ospravedlnitelné“ neúcty vůči policii, která se objevila na ulici. Protesty jsou kalibrovány na 175. (Stejná hodnota 175 je také kalibrace Facebooku, takže obsah se hodí pro jeho platformu). Díky této optice získává BLM stovky milionů dolarů od nadací, korporací a jednotlivců, kteří nakupují ctnost a nálepku s nápisem „Nejsem rasista“.

Rád bych, aby peníze pomohly černým komunitám a černým životům obecně, ale to je těžké očekávat od organizace na 180, pokud je má kalibrace správná. Nepomáhejte lidem, aby se učili“ posilování “ křivdy, ctnosti při přiřazování viny nebo sebeúcty v zasluhování zvláštního zacházení. To jsou machinace hněvu a pýchy, kde cílem není být nápomocný – je to získat a udržet moc a prestiž.

Převzato a přeloženo (z angličtiny) z facebookové skupiny Consciousness Calibrations Group, autorem příspěvku je správce této skupiny a současně občan USA.

Úvaha o štěstí

Štěstí

(Text videa)

Na úvod:

„Přeji vám hodně zdraví a štěstí.“

Kolikrát už jsme to slyšeli nebo my sami někomu přáli? Se zdravím je to docela jednoduché. Chápeme téměř okamžitě jeho význam pro kvalitu našeho života. Ale jak je to se štěstím? Zamysleli jste se někdy nad tím, co si vůbec přejeme?

Asi každé bádání nás přivede k tomu, co je od nepaměti tématem běžného světského života, v pohádkách, různých druhů výzkumů, v hlubších filozofiích, duchovních učení i psychologii.

Lidé svým jednáním usilují o štěstí. Štěstí je motivem, který stojí za našimi každodenními i dlouhodobými rozhodnutími a proto je rozumné se alespoň pokusit tomu porozumět.

Shrneme tedy ve stručnosti to, co je výsledkem různých oblastí zkoumání.

Zkuste si položit otázku, proč chcete právě to, co chcete. Třeba peníze. Proč? No, můžu si za ně koupit nové, lepší auto. A pokračujme dál. Proč si chci koupit nové

auto? Je lepší, komfortnější, poskytne mi lepší postavení ve společnosti nebo byznysu. A co mi to všechno přinese, až to budu mít? Ano odpověď je štěstí. Úplně na konci všech těchto podmínek je štěstí, které je ovšem zažíváno v nás a je tedy součástí vnitřního světa, kterého si často nevšímáme v dnešním světě zahlceném mnoha podněty. Štěstí tedy není zažíváno v penězích a věcech vnějšího prostředí, ale v našem nitru. A my jsme si vytvořili v tomto vnějším světě podmínky k tomu, abychom štěstí zažili. A takto jsme si podmínky přenesli i do našeho vnitřního světa.

Než přejdeme k hlubším úvahám, uvedeme si jeden jednoduchý příklad ze života. Zkusme si vzpomenout, jaké to bylo, když jsme byli malé děti a dostali jsme první kolo. Většina z nás tehdy ještě neuměla na kole jezdit. Jediné, co jsme chtěli, bylo převést se na kole. Když se nám to po nějaké době podařilo, prožívali jsme obrovskou radost ze samotné jízdy na kole. Až po čase jsme si vytvořili podmínky k tomu, abychom zažili podobnou radost. Chtěli jsme jet rychleji, porazit kamaráda, vyhrát nějakou soutěž nebo jet bez držení s rukama za hlavou. A podobně pod vlivem prostředí, výchovy a druhu společnosti přebíráme tento návyk téměř všichni. A protože se jedná o náš vnitřní svět, který si nosíme s sebou, přenášíme to do každé oblasti života.

Všimněte si malého miminka, které se nedávno narodilo. Doslova se koupe ve štěstí ze života, jen z toho, že žije a poznává, zažívá svět a v něm sebe sama. Tohle nás ale časem omrzí a potřebujeme něco, co nás více stimuluje než tzv. „běžný“ život.

Ve filozofii a různých duchovních učení se v souvislosti se štěstím zmiňují 3 základní filozofie života:

První je filozofie MÍT. To je zmíněný příklad s penězi a autem z úvodu. Zahrnuje vše hmotné, kterým si klademe podmínku ke štěstí a zaměňujeme zdroj štěstí s vlastnictvím a promítáme ho dost výrazně na vnější svět. Tady se člověk domnívá, že ho šťastným udělá to, když bude něco vlastnit a většina snažení podléhá pořizování zdrojů energie, bohatství a materiálních statků. Pro mylnost tohoto přesvědčení může sloužit obrovské množství i veřejně známých bohatých lidí, jejichž manželství končí stejně rozvody, kde se natahují o majetek a strach z jeho udržení. Také mnoho z nich končí své životy předčasně ať už sebevraždami nebo nehodami, které jsou odrazem jejich nešťastného způsobu života i přes velký majetek, o který se zase často po jejich smrti soudí pozůstalí. Je užitečné podotknout, že samotný majetek a peníze jsou v pořádku, dokud je náš vztah k nim v pořádku a nezávisí na něm naše skutečné štěstí.

Tou druhou filozofií je filozofie DĚLAT nebo KONAT. Tady je člověk přesvědčen, že proto, aby byl šťastný, musí dělat nějakou konkrétní činnost, vykonávat určitý typ zaměstnání nebo funkci ve společnosti. Můžeme říci, že jde o ušlechtilější filozofii než je ta první. Často si totiž vyžaduje i změnu myšlení a více přihlížíme k tomu, co můžeme udělat nejen pro sebe, ale i druhé. Také má však své úskalí a stejně jako první není trvalým zdrojem štěstí a spokojenosti. Rovněž dochází k promítání na vnější svět a hledání štěstí v něm. Také si opět můžeme vzpomenout na řadu známých a populárních lidí, kteří dělali to, co je baví a získali díky tomu i slávu a nějaké bohatství možná se neváhali i podělit a

pravidelně přispívali na charitu, ale šťastní opravdu nebyli. Těchto případů je jen za poslední období mnoho, a proto nebudeme nikoho konkrétně zmiňovat. Také není cílem odradit někoho od jeho vysněné práce a tvrdit, že nemá smysl o něco usilovat. Je ale třeba připomenout, že podmínky se mohou snadno změnit a měnit. Proto bychom štěstí neměli zaměňovat za žádnou činnost, ať je pro nás jakkoliv důležitá a krásná. Nikdy nejde o trvalou a neměnnou aktivitu, ke které bychom se tedy neměli vázat.

Poslední třetí je filozofie BÝT. Toto je nejvyšší meta z pohledu psychologie i mnoha duchovních učeních, které vedou k trvalému štěstí. V tomto případě se naše pozornost obrací hlavně do našeho nitra a většina snah je zaměřena na odstranění bloků a překážek, které jsme si tam životem vytvořili. Cílem je hluboké uvědomění a poznání naší podstaty jako zdroje samotného štěstí a jeho přirozenosti. Předchozí dvě automaticky podléhají právě této filozofii. Protože pokud se nám podaří najít zdroj štěstí v nás a doslova zjistíme, že jsme to my, automaticky dochází v našem životě jakoby k zázraku. Je to tím, že už nepotřebujeme kvůli štěstí nic získávat a dělat a máme radost z toho, co máme i z toho, co děláme, protože skutečné štěstí si už nosíme v sobě. Jak náhle tím jsme, stáváme se tím, není už potřeba ke splnění žádná podmínka. Zde si ale je třeba uvědomit, že štěstí jako trvalý stav bytí nejsou výbuchy euforie a neustálého smíchu. Jde o klid, vyrovnanost a spokojenost.

Teď vás asi napadá: „No dobře, ale jak toho dosáhnout?“

Známý fyzik a génius své doby, Albert Einstein řekl: „Problém nevyřešíte se stejným myšlením, s jakým jste ho vytvořili.“

To jednoznačně nabádá ke změně ne ve světě, ale v nás. A ta změna může být na začátek změna myšlení. Ani ne tak nápady, ale rozhodnutí a dlouhodobé nastavení. Protože od myšlenek závisí naše slova, od nich skutky, od skutků zvyky a náš život a tedy my.

Vzpomeňme na malé novorozené dítě, které je vyobrazením štěstí v životě. Jakou má asi o sobě představu? Nikdo mu ještě nedokáže vysvětlit, kým je. Neví, jak se jmenuje, neví, jestli jeho rodiče jsou bohatí, ani jestli vypadá dobře nebo ne. Prostě nemá o sobě vytvořený obraz toho, kým je. Nepodléhá zkreslenému obrazu a identitě, kterou si každý z nás časem vytvoří a uvěří v ni.

To vše díky schopnosti chápat, cítit a rozeznávat prostředí, kvůli schopnosti přežít. Natolik se při tom spoléháme na své smysly, až zapomínáme na své vnitřní nastavení a vnímání naší podstaty. Také díky naší nevinné povaze a čistotě dítěte uvěříme v to, co nám je o nás řečeno a co společnost vyžaduje. Podle toho jsme buď dost dobří, nebo ne, dost dobří pro okolí i pro sebe. Protože jsme v to uvěřili. Podle toho, co vnímáme z okolí, si vytváříme obraz o sobě.

To vše je naše výbava do života, díky níž časem štěstí v nás zevšední nebo je skryto za podmínkami, které nejsme schopni splnit jak okolí, tak často ani sobě.

Jaká je tedy pravda o nás a i o štěstí? To je právě klíč ke změně, správně mířené otázky a hledání odpovědí. Zkusme nejdřív otázku: „Kdo jsme?“

Podle toho, co jsme si řekli, to vůbec nemusí být to, co si o sobě myslíme. Zkusme tedy zjistit pravdu a podívat se na ni. Co je pravda a pravda o nás a o tom, kdo jsme. Můžeme použít inteligenci a tedy to, co nás i podle vědců dělá lidmi. Inteligence je schopnost řešit nečekané situace a umět co nejspolehlivěji vyhodnotit cokoliv za účelem přežití nebo zkvalitnění života. Spoléháme při tom na prokazatelné údaje a opakovaně ověřitelné informace. Takto se inteligence, neboli lidově řečeno poznání, vyvinula za účelem zachování života na základě naší schopnosti rozlišit pravdu. Pravda je tedy život podporující a její rozpoznání na určité úrovni určuje i úroveň našeho poznání.

Například: „Je tato potrava jedovatá? Dokážu porazit tohoto protivníka, nebo je lepší útek? Je v této době bezpečné a rozumné jít lovit?“ Kdyby život sám nedokázal rozlišit, co ho zachová, podpoří nebo zabije, nemohl by se vyvinout do současné podoby složitých organismů.

U lidí se časem na rozdíl od zvířat vyvinul rozum natolik, že schopnost rozeznat pravdu jsme si téměř přivlastnili jako čistě vědeckou. Věda vznikla právě na základě ověřitelnosti a opakované prokazatelnosti určitých tvrzení a pak jejich ukládání do databází k uchování a dalšímu zpracování.

Podívejme se teď na celý život na této planetě. Nedělá tohle život od prvopočátku sám? Schopnost rozpoznat podmínky pro život a ukládání těchto informací jako paměti je přece přirozenou vlastností života jako takového! To lidský rozum je právě výsledkem inteligence a ne inteligence výsledkem rozumu. Je to jednoznačná známka inteligence, která stojí za vznikem života a vyskytuje se přirozeně nezávisle na člověku. Člověk má možnost si ji uvědomovat a tady přichází klíč k našemu štěstí i neštěstí.

Toto pochopení a uvědomění si naší existence vychází stejně z naší podstaty jako štěstí. Problém nastává, když si mylně toto hluboké vnitřní uvědomění: „Já jsem.“, zaměňujeme za to, co vnímáme fyzickými smysly, plus názory, výchovou atd. Nejsme bohatí a chudí, dělníci, doktoři, a všechno, čím se snažíme popsát. To je jen popis podle parametrů, které zadala společnost. Ani strom není ve skutečnosti naším popisem, ať je tento popis jakkoliv krásný, vystihující, či poetický. Je to pořád jen popis a ne skutečný strom. Tak i to, čím jsme, se nedá omezit na popis a definici podle společenských norem, jakkoliv jsou ušlechtilé. Všechny naše fyzické smysly nám slouží k tomu, abychom přežili a dokázali se ve vnějším světě orientovat. Samozřejmě, že díky nim můžeme zažívat i potěšení ze života. Člověk však dostal možnost tyto údaje vědomě zpracovat a využít nejen k požitku a vlastnímu obohacení, ale i k pozvednutí kvality života. Naše smysly by měly sloužit k vyjádření lásky a podpory ve vnějším světě. Ale neměli jsme se zamilovat do smyslů samotných a uvíznout v upoutanosti k materiální a různým prožitkům. Právě dostatek lásky v nás i v našem okolí souvisí se skutečným štěstím mnohem více než materiální věci. I schopnost milovat a mít rád nedělá člověka člověkem o nic méně, než schopnost myslet. Láska, jako nezištná podpora života, je tedy velkou součástí a znakem inteligence tohoto života.

My jsme tím životem i s jeho přirozenou inteligencí a uvědoměním si, že jsme. Člověk se přece nestará o své děti a příbuzné jen kvůli instinktu. Máme možnost

tuto lásku vnímat a znovu si ji uvědomovat a cítíme, že jejím zdrojem jsme my a naše rozhodnutí milovat. Rozum, byť užitečný, může být stejně zavádějící, a proto je vhodný při otázce: „Kdo jsem?“, směřovat naši pozornost dovnitř. Na to kdo, nebo co si uvědomuje tyto skutečnosti a poznání. Rozum je skvělý a neocenitelný v mnoha situacích, ale stejně dokáže i zraňovat a páchat obrovské utrpení a to hlavně bez inteligence lásky a její nepřítomnosti při rozhodování. Hlavně bez vědomí, kdo jsme a kdo je každý z nás. Nalezení této čistoty a nevinnosti v nás je skutečné a trvalé štěstí. Je to hodnota, která tam zůstává nedotčena, touží zažívat, milovat a poznávat. To je to, čím opravdu jsme. A udržet si to, stejně jako uvědomit a najít to v sobě, je poměrně snadné. Tato naše vnitřní podstata je mnohem osobnější a opravdovější než jakékoli myšlenky a názory o ní.

Žijme pro každodenní maličkosti, a bez ohledu na to, co se děje, všimněme si toho neměnného uvědomování si jakékoliv skutečnosti. Naučme se přijímat dění a věci kolem nás. Žít pro přítomnost, ale nastavit svůj život až za horizont poznání našeho rozumu. To většinou končí při smrti, protože rozum a naše smysly za smrt nedohlédnou. Ale my jsme víc než naše názory a všechno, co jsme životem posbírali. Jsme život sám, ne to, co si o něm myslíme a život nekončí tam, kde končí náš názor a rozum. Směřujme proto naši snahu k nesobecké podpoře života. A i když budeme žít pro přítomnost, nebudeme bezohledně jednat jako by po smrti našeho těla, už na ničem nezáleželo, vždyť tam to pro nás končí.

Náš mozek je výsledkem několika milionů let evoluce života, za kterým se skrývá inteligence. Tuto inteligenci se pomalu učíme poznávat a odhalovat. Nejlépe tím, že známe sami sebe. Vědomí není omezeno na náš lidský mozek. Náš mozek jen využívá vědomí a jeho schopnosti uvědomění k lepšímu zkoumání a pozorování sebe sama a života. To je právě ta změna v nahlížení na sebe i přemýšlení o sobě, změna myšlení k řešení našich problémů. To je cesta k nalezení a poznání sebe sama jako štěstí života ze samotného života. A to bez podmínek. To je v souladu s mnoha velkými učenými, filozofií „BÝT“, mnoha výzkumy vědomí i života a jeho neustálé evoluce za zdokonalováním poznání sebe sama, pravdy, života a štěstí. Jak to uděláte a jestli se vůbec rozhodnete něco změnit, to záleží jen na vás. Zaručený návod neexistuje, protože cesta každého z nás je unikátní jako život v nás. Určitě však začněte více naslouchat svému nitru a své podstatě, pokud jste tak ještě neučinili. Přeji vám při tom hodně štěstí.

Když můj přítel nemůže spát a začne psát...

Autor: Peter Magula.

Přátelé,

dovoluji si zde vložit příspěvek, který můj přítel vložil dnes na svoji Fejsbůkovou zeď:

<https://www.facebook.com/photo.php?fbid=1138189336538385&set=a.145789902445005&typ>

e=3&theater

Ačkoliv to na první pohled nemusí být zřejmé, nese příspěvek Hawkisovu myšlenkovou stopu.

V průběhu čtení Peterova příspěvku mi nějak zvlhly oči a tento stav i po dočtení stále zůstává... ♥☐☐

Cítím to rovnako. Odteraz ti Peter Magula ordinujem jednu čiernú kávu najmenej jedenkrát týždne! Wau!

Překopírovaný text:

Asi som dnes spravil chybu, keď som večer pil čiernu kávu. Mám po káve zvláštne sklony písať, čo mám na srdci na úkor spánku, hanby a kadečoho, čo sa zdá dôležité. Tak ku mne po práci prišla otázka: "Kedy sa stalo ľuďom to, že sme sa jeden druhému takto odcudzili? Že sme dovolili aby neschopnosť politikov prerástla v zatrpknutosť až nenávisť jedného voči druhému? Kedy...?"

Viem, že sa tak nedeje po prvý krát v dejinách, ale prečo teda stále dookola

Ľudstvo naráža a stroskotáva?

Dnes tu máme technológie a vymoženosti o ktorých sa ľudstvu pred pár rokmi ani nesenávalo. Ale sú naozaj ľudia viac šťastní? Niekedy mám dojem, že sme z pojmu človek urobili skoro nadávku a pritom sa pýšime a označujeme za najvyspelejšiu civilizáciu aká tu bola. Ale na základe čoho? Letov do vesmíru, IT či iných technológií, silným zbraniam, internetu alebo prečo? Skúsme sa pozrieť kto rozhoduje o našich životoch a ako, aj napriek všetkému "blahobytu", a či nás to naplňa spokojnosťou, radosťou a láskou. Teda skutočnými hodnotami, ktoré priamo súvisia s našimi životmi a šťastím. Takže akákoľvek forma rozhodovania, mocenskej, právnej a zákonodarnej štruktúry, ktorá by mala SLUŽIŤ ľuďom.

Podme priamo k pojmu politika a politik. Kto je to politik? Ja naozaj neviem, lebo zdá sa že každú chvíľu niekto iný. Nevieť aké vzdelanie je potrebné na to aby mohol byť niekto politikom. Už ním bol asi naozaj každý od bežných úradníkov cez učiteľov, doktorov a právnikov. Ale nech sa pozerám ako pozerám, nezdá sa žeby došlo k výrazným zmenám za posledné roky v kvalite ľudského života. Dokonca som ani nenašiel veľký rozdiel medzi ľavicovými, pravicovými, zelenými či inak farebnými a zaradenými stranami a ich výsledkami v praxi. Ale ľudia sú stále ochotní sa byť na základe týchto parametrov do prs, že oni zvolili tých pravých a zvyšok sú hlupáci. Prejde pár rokov a sme kde sme boli. Pri sľuboch a sklamaníach, pri opätovnom výsmechu a nenávisti jedného voči druhému.

Politici z bilbordov nám akosi už dlhú dobu nedokážu zabezpečiť to, čo by malo byť človeku prirodzené. Ako by ste pochodili keby ste si nerobili svoju prácu dobre a s požadovanými výsledkami? Hmmm... Kto volí týchto politikov do funkcie dookola zas a znova? My nespokojní ľud dávame právo rozhodovať o svojich životoch politikom, ktorých "poznáme" z bilbordov. Wau.. Demokracia sa už obracia pár storočí v hrobe, keď sa na to pozerá, lebo toto demokracia nie je ani náhodou. Keď dám svojmu psovi meno mačka, bude to len pes s divným menom, ale nie skutočná mačka.

Nie je teda podstata problému niekde inde ako v politikoch? Ako je možné, že o nás rozhodujú ľudia, ktorých nepoznáme a nemajú našu skutočnú dôveru? Dôveru v ich charakter, bezúhonnosť, morálku, ľudské cítenie, zdravý rozum, zodpovednosť..., zoznam by mohol pokračovať. Celý systém, ako to prebieha, je nefunkčný z hľadiska základných požiadaviek pre ľudské potreby a naplnenie života nás všetkých. Bežných ľudí, ktorí nepotrebujú 5 áut, tri domy a miliónové kontá. Ale skvelo funguje pre byrokraciu, obohacovanie sa na úkor iných a zakrývanie poloprávd zákonmi, v ktorých sa pomaly nikto nevyzná. JE TAKMER ÚPLNE JEDNO KOHO TÝMTO NEFUNKČNÝM SYSTÉMOM ZVOLÍME! Je jedno, či po koľajniciach pôjde modrý, červený alebo iný vlak. Môže mať viac príjemné vozne v koži, s klimatizáciou aj obsluhou, alebo len tvrdé lavice. Aj tak dorazí len tam kam mu koľajnice dovoľia. Z miesta A do miesta B a teda tam, kam má.

A ľudia sa pri tom budú hádať, kto tam ten vlak zvolil. A vďaka komu je vláčik modrý a ide do Vrútok a nie do Bratislavy. Presne to je ono. Spĺňa to presne účel. Ale nie vás, čo ste volili, ani tých čo nevolili alebo volili iných. Spĺňa účel toho, kto z toho ťaží a my to nie sme už veľmi dlho. Nie je totiž čas zisťovať. Sme zaneprázdnení svojimi starosťami, hádkami, hypotékami a všetkým, čo nám vyspelá spoločnosť ponúka aby sme nevyšli z cviku a nezačali premýšľať a konať spolu.

Pretože to odlišuje úspešné projekty aj systémy. Spolupráca a nasadenie za spoločným cieľom, kde každý podľa jeho schopností zastáva primeranú funkciu. Každý

sa podieľa na spoločných hodnotách s jasne a jednoducho stanovenými zákonmi a primeranými podmienkami aj zodpovednosťou. Lenže čo ak ľud odovzdal zodpovednosť politikom? Môže sa zdať, že z toho nie je východisko, ale ono tu je. Politici nie sú potrební. Jo to totálne nefunkčný a zastaralý prežitok, ktorý bol X-krát preverený. Celý systém volieb je toho dôkazom aj následkom tejto šarády. Je to jedna z najstarších reality-show na svete. Ľudia potrebujú štátnikov a odborníkov, ktorí sú poctiví a zastupujú spoločné záujmy národa. Mala by to byť česť a zodpovednosť a nie zárobková alebo mocenská príležitosť. Pozrite sa ako to vyzerá tesne po voľbách vo "vítazných" stranách po oznámení výsledkov. Oslavujú akoby vyhrali v lotérii.

Viete akoby to prijal naozaj múdry a zodpovedný človek, štátnik a skutočná osobnosť? Asi by sa trochu usmial, možno by bol dojatý z tak obrovskej dôvery a zrejme sa aj trochu zľakol. Chápal aj cítil by situáciu a povinnosť voči národu. Mal by strach že keď neuspeje, tak ľudí sklame a môže privodiť utrpenie miliónom z nich svojimi chybami. Možno by to aj zo začiatku odmietol robiť. Možno by nemohol spávať. Nie preto, že nemá čisté svedomie, ale uvedomoval by si túto obrovskú zodpovednosť. Hlavne preto, že miluje tento národ, lebo je jedným z nich a vie, čo je to byť človekom. Vie, že je omylný, ale urobí všetko aby nesklamal a keď bude treba položí svoju hlavu za týchto ľudí, pretože jeho srdce je dosť veľké aby tam zmestil celý národ a každého koho zastupuje.

Takýto človek by mal dostať príležitosť a sám si vybrať odborníkov v daných odboroch, ktorí sú preverený životom a nie mediálne rýchlokvasné hviezdy, ktorých nikto nepozná a majú funkciu a hlavne plat politika. Mali by byť okolo neho ľudia, čo rozumejú spolupráci a dokážu sa rozhodovať, ale hlavne to nerobia pre peniaze. Ale robia tak, lebo ich to naplňa a zaväzuje ich k tomu zodpovednosť voči pravde a ľudskému duchu. Voči samým sebe a tomu kým naozaj sú, a robili by to aj keby za to nemali vysoké platy a moc rozhodovať.

Ale kde takých ľudí nájsť? Takýto človek sa o post asi ani uchádzať nebude. Nebude, lebo nemá záujem z niekym súťažiť vo voľbách. Nemá záujem presviedčať a dokazovať kým je a čoho je schopný. Takého si musí nájsť samotný ľud. A tu je pes zakopaný. Ako ho chceme spoznať v tej pretvárke a lacnej fraške, ktorou krmíme svoju myseľ a vnútro? Ako spoznať a nájsť takýchto ľudí, čo sa nepotrebuju na nič hrať v tomto systéme, ktorý sa hrá na demokraciu? Je to ako začarovaný kruh, ale napriek tomu sa občas v dejinách objavujú. Skúste si pozrieť príbeh o Mahátma Gándhími alebo Tomášovi G. Masarykovi. To boli skutočné osobnosti a otcovia národov. Ale národ si ich musí nájsť a zvoliť priamou voľbou a skutočnou demokraciou. Všetko k tomu máme. všetky učenia od Lao-C' a všemožných mudrcov, ktorých tu ani nebudem menovať, lebo ich je naozaj mnoho.

Ľudia majú presne taký systém na aký sú pripravení, a aký si zaslúžia. Všetko, čo nám tu títo velikáni zanechali tu máme a plujeme na to svojim nezáujmom. Spohodlneli sme v naivite, že sa o nás postarajú tí, čo sú pri kormidle. Ale už to dávno nerobia. Stačí tejto znalosti skĺbiť s modernými možnosťami aj dostupnými technológiami. Ale mali by slúžiť človeku a nie človek im. Mali by nám uľahčiť namáhavú prácu, ale čo najviac v súlade s prírodou aj človekom. Ľudským základným hodnotám a nie na úkor nich. Mali by sme si teda vziať späť, čo sme stratili a odovzdali do rúk neschopným alebo nečestným zákonodarcom. Pochopiť základné pojmy ako sloboda, pravda, láska a konať v súlade s nimi a trvať aby tak činili aj tí,

čo nás zastupujú. Ale ako keď väčšina sa nenamáha pátrať po podstate týchto pojmov?

Nechcem aby to vyznelo ako obviňovanie. Chápeť to, pretože som toho súčasťou a nesiem rovnakú zodpovednosť ako každý. Hlavne viem ako som žil a márnili som svoj život, ale ten človek je už našťastie mŕtvy. Asi by sa moje staré ja teraz smialo tomu ako žijem teraz posledné roky. Ale vďaka tomu som spoznal ľudí, ktorých som opisoval. A pýtam sa, prečo títo ľudia nie sú našimi zástupcami a nerobia to, čo im ide najlepšie? Prečo nerobia to, čo ich napĺňa, pre nás všetkých, pre národ? Jednoducho. Tak ako som ich kedysi nepoznal, keď som si nevážil vlastný život a skutočné hodnoty, tak ich nepozná väčšina z tých, čo majú volebné právo a rozhodujú sa zmanipulovaným a pohodlným systémom dnešných volieb a takzvanej demokracie.

Pozrime sa na dnešnú situáciu a silu médií a kameňu úrazu v pojme sloboda prejavu. Ak má faloš „rovnaké legálne práva“ ako pravda, a navyše má akademické schválenie plus propagáciu v médiách, potom Goebbels, Hitler, Eichman, fašizmus a holokaust boli legitímne, a rovnako tak Stalin a Pol Pot. Môžeme vidieť, že problém nie je falošnosť sama, ale jej lstivé a zámerné označenie ako pravda. Tak relativizmus nahradil pravdu klamom sprevádzaným veľkým „hurá!“ Od podporovateľov, ktorí sami boli obeť systematického vymývania mozgov. Ak je aplikovaním rovnakých princípov legalizovaná a ospravedlňovaná lož, potom by tak malo byť aj poburovanie, zrada a špehovanie zradných agentov (veď je to len precvičovanie ich „práva“ na slobodu prejavu). Rovnaký výrok potom podporuje právo na nenávisť a použitie sily na ničenie, pretože „reč“ je teraz právne definovaná tak, aby zahŕňala akciu. Paradox je ten, že ak je anarchia „legálna“, potom by nebol legálny zákon, ktorý by to presadil. Zákon je, alebo by mal byť založený na pravde. Preto, bez požiadavky pravdy neexistuje žiadny zákon, podľa ktorého možno protestovať za „právo“ bezprávia.

Jednoducho povedané, ak dáme rovnakú príležitosť nepravde aj pravde, nemôžeme čakať serióznosť médií ani ich dobrý úmysel a ochotu slúžiť ľuďom. Takéto médiá, sú naopak základom nezmyslov, ktorým po ston opakovaní veríme a sme naprogramovaný k tomu, čo neslúži ľudskému blahobytu, ale poštvaní proti sebe bez toho aby sme si to často uvedomovali.

Prikladám odkaz na jednoduchý test s holubom:

https://youtu.be/I_ctJqjlrHA

V skratke ide asi o toto. Holub dostane odmenu, ktorá je motiváciou ku konaniu. V tomto prípade jedlo. Naučí sa jednoduché príkazy ako zobnúť tam, kam pán chce, alebo sa otočiť v ľubovoľnom smere. Celé kúzlo začína v momente, keď je holub odtrhnutý od bežnej reality a prirodzených podmienok a je presvedčený, že tak koná dobrovoľne, lebo chce jedlo. Ale kto rozhoduje, či sa holub točí, v akom smere a či sa vôbec točí? Áno je to systém nad jeho schopnosťou uvažovania. Známý aj ako „Master control“.

Teraz si položte otázku: „Do akej miery som si istý, že moje konanie nikto neovplyvňuje so zámerom sa akokoľvek obohatiť alebo to inak zneužiť? A sú tu dnes médiá naozaj k tomu, aby nás len informovali, alebo slúžia tomuto nefunkčnému systému a my slúžime jemu a sme ovplyvňovaní omnoho sofistikovanejšie ako ten holub?“

Napríklad spomínaní vodcovia nacizmu boli v tomto naozaj špičky. Áno, bolo to dávno a boli za to potrestaní a odsúdení. Ale naozaj všetci? A čo sa stalo s informáciami, ktoré získali tak ohavným a neľudským spôsobom, teda mučením aj pokusmi na ľuďoch? Nuž, ako sa vraví... informácie majú cenu zlata a tieto rozhodne stáli za to a už sa niekomu neprotivilo ich využiť. Samozrejme s "počestným" úmyslom pre dobro a blaho ľudstva. Iba ak by to bolo všetko inak a naša nespokojnosť, kvalita života a mnoho ďalších ukazovateľov by nehovorilo niečo iné. Skúsme sa pozrieť okolo seba, či sa poslednú dobu náhodou niečo rapídne nezmenilo aj v súvislosti s našimi kompetenciami rozhodovať. Dajme tomu žeby ste chceli obmedziť pohyb osôb, hromadné zoskupovanie ľudí, finančné toky za účelom väčších globálnych zmien v oblasti mocenskej aj finančnej politiky. Armádami sa to už skúšalo a je to síce účinné, ale môže sa to zvrtnúť v nepokoje aj občianske vojny. Ale keď ľudia sami uveria, že je to potrebné, zachraňujú tým životy aj chránia rodiny so záujmom bezpečnosti nás všetkých, to už je iná káva. Niektorí, pod správnu dávkou strachu a každodenného omielania nebezpečenstva, by boli sami schopní umlútiť iných z porušovania všeobecných zásad. A to všetko ešte s hrdosťou pre "dobro" ľudstva.

Koľko krát ste trpeli po tom, ako vám niekto povedal vetu: "Myslím to s tebou dobre". Hmm... Našťastie sa stále rozhoduje sami a dobrovoľne. Uvidíme dokedy a v akej miere nám to ostane. Rozhodujeme o tom len my. Naša skutočná sloboda je v nás.

Sloboda jednotlivca (freedom) je nezávislý vnútorný stav, zatiaľ čo spoločenská sloboda (liberty) je dôsledok kolektívnych sociálnych rozhodnutí a jedinec je vystavený obmedzeniam, ktoré majú slúžiť všeobecnému dobru. Je závažná chyba, pliesť tieto dva stavy dohromady a má to dôsledky.

Musíme nakoniec prijať zodpovednosť za naše voľby, rozhodnutia, a ich dôsledky. Každý akt, myšlienka a voľba, doplňuje permanentnú mozaiku, naše rozhodnutie rozvlní vesmír vedomia a ovplyvní životy všetkých. Každý akt alebo rozhodnutie, ktoré podporuje život, podporuje všetok život vrátane vlastného. Vlny, ktoré vytvoríme, sa k nám vrátia. Čo sa predtým možno zdalo byť metafyzický odkaz, je teraz stanovené ako vedecký fakt. Všetko vo vesmíre stále vydáva identifikovateľnú energiu vzoru a špecifickú frekvenciu, ktorá zostáva na večné časy a môže byť prečítaná tými, ktorí to vedia. Každé slovo, skutok a zámer vytvára permanentný zápis, každá myšlienka je známa a zaznamenaná navždy. Neexistujú žiadne tajomstvo, nič nie je skryté, ani nemôže byť. Každý človek žije vo verejnej doméne. Náš duch stojí nahý v čase a všetko je vidieť. Každý človek je svojím životom nakoniec zodpovedný vesmíru/ Bohu/ Vedomiu/ Univerzálnej Inteligencii – nazvime si to ako chceme. Prajem nám aby tieto vlny, ktoré vydávame nekonečným poľom vedomia, boli konečne v súlade s pravdou, slobodou a láskou k všetkému. Aby sme sa jedného dňa, pri pohľade naspäť, nemuseli za seba hanbiť. Tak ako som sa musel aj ja až kým som takmer nezošalel, neumrel a mohol sa znova v tomto tele uvedomiť. Uvedomiť si mnoho toho, pred čím som utekal a byť hodný toho, čo nazývame človekom.

Už je načase prestať sa porovnávať, hádať sa a obviňovať. Máme sa dopĺňať, spolupracovať a podporovať sa. Ženy nemajú bojovať o nejaké postavenie s mužmi. Muž nevie to, čo vie žena a ona zase nevie, to čo muž. Nemá to byť boj. Má to byť tanec. Každí sme jedineční a mali by sme tú jedinečnosť rozvíjať a nie s tým

bojovať. Rozvíjať to pre seba aj pre celok a celok by nás v tom mal podporiť. Rozum by mal kráčať so srdcom, aby sa obaja nestratili.

Som vďačný za to, že som sa nestratil a nechal sa inšpirovať naozaj múdrymi a láskavými ľuďmi, ktorí ma obklopovali a ja som ich nevidel. A ktorých myšlienky som mohol použiť aj pri písaní tohoto príspevku. Sám som totiž nič, len prach, ktorý každý vidí ako vidieť chce a sám si dovolí. Náš duch je všetko. My spolu a v spoločnom duchu sme štát a nie politici, čo zabudli komu slúžia a zabudli, čo je to človek a ľudský duch.

Mali by tam byť ľudia, čo spájajú a nie rozdeľujú. Takí, čo vidia, že je všetko spojené lebo vidia súvislosti. Ako koncert, ktorý vedie dirigent. Neovláda každý nástroj, ale vidí a počuje hudbu kozmu a vyberie tých najlepších hudobníkov, ktorí budú hrať od srdca, pre ľudí.

Pridávam ešte odkaz na video pre tých, ktorí dočítali až sem. Patrí vám obrovská vďaka. Spýtajte sa sami seba pri pozieraní tohto videa:

<https://youtu.be/itfZDaY-r64>

Vidíte tam nejakých politikov, ktorí toto stvorili alebo to aspoň chránia? Kto naozaj ste? Čo pri tom cítite? Potrebujete k tomu všetko za čím ste sa doteraz naháňali?

Možno som len spravil chybu s tou kávou večer a je všetko inak a tá čierna káva je ako čierna ovca, čo búra pravidlá ☐. Dobrú noc aj dobré ráno. Nech v nás už ľudský duch dlho nespí.

Je obrovský dar vidieť svet aký je, a milovať aj vďaka / napriek tomu. ☐♥☐

PS: Príspevek môže obsahovať drobné gramatické chyby, o ktoré v tomto prípade vôbec nejde. Dôležitý je obsah a kontext!

Meditace pro vzestup a Zpráva od Mamos, svatých mužů.

Zdravím všechny,

vzhledem k aktuální době se omlouvám za zrychlenou rotaci příspěvků, která je automaticky rozesílána zaregistrovaným příznivcům. Dnes jsem spojil i dva příspěvky do jednoho, neboť jsou tématicky velmi podobné.

Karel Svoboda, nakladatel českých překladů knih Dr. Hawkinse, mi poslal mailem odkaz, který obdržel od Jaroslava Duška s poselstvím od Mamos (Svatých mužů, „šamanů“ lidu Kogi). Tuto důležitou zprávu plně kopíruji zde a doporučuji si jí přečíst ještě dnes, před tím, než se rozhodnete se aktivně zúčastnit druhé akce – termínové meditace pro vzestup, která je plánovaná na neděli 5.4.2020 v 4:45 středoevropského letního času.

Děkuji všem za podporu a účast. ☐

Jan Mačto

Zde je zpráva od Mamos (Svatých mužů, „šamanů“ lidu Kogi)

Poselství Mamos, osvícených mužů kmene Kogi, kteří přináší svým mladším bratrům zprávu ohledně transformace vědomí na světě v souvislosti s Korona virem. 28. 3. 2020 byla tato zpráva od Mamos předána na setkání The Mother Earth Delegation. Setkání bylo svoláno Jyoti (Jeneane Prevatt, Ph. D) spirituální učitelkou z jižní Dakoty s krví severoamerických indiánů, která v minulosti svolala koncil třinácti domorodých babiček. Celé setkání se mělo dít za zavřenými dveřmi jako osobní setkání stařešinů avšak situace ohledně Korona viru tomuto setkání zamezila a z tohoto důvodu se setkání odehrálo online. Díky tomu nemohli být indiáni Kogi přítomni ani online, protože jsou nyní v karanténě v horách Sierra Nevada de Santa Marta v Kolumbii. Kde za celou Zemi drží modlitby, pusty a ducha velkého ohně.

Audio přepis tohoto dopisu najdete na konci tohoto článku.

Zde jejich dopis, který předali skrze Mindahi Bastida, představitel indiánu Otomi lidu (Totltékové) z Mexika.

My, Mamos ze Srdce Světa, které je také Srdcem Vesmíru, z našeho posvátného domu, ze Sierry Nevady de Santa Marta, Kolumbie, zdravíme všechny naše mladší bratry a sestry všech ras světa, zdravíme velké bratrství, všechny učitele/mistry, pracovníky světla, všechny ty, kteří jsou na cestě ke změněnému vědomí, ty, kteří se probouzejí do nového vědomí a také všechny ty, kteří stále ještě spí. Zveme vás, abyste přemýšleli o tom, co je zřejmé, o čem všichni mluví, o poselství, které nás všechny pozdvihuje jako jednu jednotku, v jediné bolesti, v jediném utrpení jako jedno lidstvo, které trpí, křičí, že je rozbité a že se musí povznést, již odlišné, osvobozené od nechápavého ega, od hodnot, které nepomáhají, a od sil, jejichž držením se oslabujeme a unavujeme, a které nepomohly, když jsme je nejvíce potřebovali.

Tak pravili Mamos, život křičí do našich tváří, příroda nám to ukazuje, neúmyslné požáry to na nás křičely jako Pravdu.

Ale my jsme je neslyšeli, protože jsme byli zaneprázdněni velkolepou prací pro sebe, neslyšeli jsme je, protože se nás přímo netýkaly, neslyšeli jsme je, protože jsme byli zaneprázdněni budováním lepších zítřků, aniž bychom věděli, pro koho a za co. Dnes nemůžeme říci, že jsme byli polapeni, když jsme se nedívali, že jsme nebyli varováni, že to bylo překvapení. Neříkejte, že nám to neříkali.

My, Mamos, kteří jsme se učili stovky generací a linií najít čas na rozvoj komunikace s vyššími a nižšími dimenzemi, kteří jsme žili 18 let našeho současného života v učení, jež zklidnilo naši mysl, znecitlivělo naše biologická těla a naše smysly, uhasilo naše ega, a uspalo naši mysl tak, aby nehodnotila, nesoudila, neodsuzovala.

V těchto letech a až do konce naší existence se i nadále učíme být Mamos tím, že zostrujeme smysly vyšší bytosti a učíme se vnímat skrze smysly duše a srdce,

naslouchat šepotu božství, jež nesou vítr, voda, mraky, hory, zvířata, lesy i ti nejmenší jako jsou bakterie, učíme se naslouchat viditelným i neviditelným bytostem, jakožto strážcům našich posvátných míst. Dozvěděli jsme se, že mluví s nevinným smíchem dětí, v prastaré moudrosti toho, kdo už odchází s barvou mraků, s tajícími Chundwas (vrcholky sněhu), s ptáky, kteří přestali létat, v sopkách, které se probudily zmatené a začaly řvát, až otráslly Matkou Zemí.

My, Mamos, jsme o tom čítali, porozuměli jsme, byli jsme svědky, když se proměnila pomalá však přesná chůze Otce Slunce, jež objímal Matku Zemi, dokud nebyla spálena, a dokud se měsíční cykly nepřestaly shodovat s daným životem, s výsadbou a sklizní.

Mladší bratři a sestry, věci, které se vám mohou zdát bezvýznamné, mají pro nás, Mamos, nesmírný význam. V každé přirozené události, v každém projevu, vidí Mamos posla a poselství, pečovatele, učitele, poradce, kteří nám nabízejí příležitost uslyšet, vést s nimi dialog, s Matkou Přírodou a Matkou Zemí. Naučili jsme se, jak vést, aniž bychom trvali na tom, aby nás ostatní následovali. Nazýváme takovéto viry a bakterie, těmi, kteří pro nás konají dobro, nebo těmi, kteří nás trápí, nebo mění náš čas a prostor, naši Starší Bratři. Dnes, jedna jediná drobná bytost vytváří obrovské znepokojení, které nás všechny nutí se na naší posvátné cestě života zastavit.

Pro nás, Mamos, když na Matce Zemí zazářil první úsvit, vše se projevilo z ducha, v Ánugwe. Poté se vše vytvořilo v Ti'ně. Ánugwe je nehmotná síla existence, nedotknutelná vyšší „síla zákona“, která vede a řídí vše, co existuje v přírodě a ve vesmíru. Ti'na je síla v hmotné podobě, viditelná a projevená z Ánugwe. V Ti'na se tedy projevuje veškeré království, zvířata, rostliny, vody, skály, všechno, co existuje.

Tyto síly tu byly před námi, v Ánugwe, kde se projevily jako nejvyšší síly života a stvoření, až poté mohly pokračovat v Ti'na. Byli jsme poslední, kdo dorazil do Ánugwe a Ti'ny. Dorazili jsme včera, a přestože jsme dosud nebyli schopni pochopit, proč jsme přišli, či proč jsme byli poslední, ani co mělo být naší posvátnou misí, nebo proč jsme přišli pobýt se staršími bratry, stali jsme se jejich katy a jako kanibalové jsme začali spotřebovávat a ničit mnoho z nich. Změnili jsme řád stanovený nejposvátnějším zákonem vesmíru, původním zákonem, který je zákonem řádu, života a úcty k vnitřní bytosti. Nenačili jsme se dosadit na vrchol Matku Zemi, ani přírodu. Jako rozmarné děti zaslepené mocí rozumu, začneme měnit všechno, ničíme a vyhlazujeme všechno, co nám stojí v cestě.

Byli jsme tak mocní, že jsme mrknutím oka přehřáli planetu, rozmrazili póly a způsobili, že mnoho bratrů flóry a fauny zmizelo. Znečistili jsme vánek a vzduch. Jen velmi málo z nás konalo s vědomím transformace, s úmyslem změnit systém. Tento chaos, nám tu dnes vládne. Až doposud jsme si hráli s ohněm. Vymanili jsme se z rovnováhy. A nakonec virus, nejmenší ze všech, očima mladších bratrů to nejméně významné stvoření, nás přinutil zastavit tuto honbu, aniž bychom věděli, za čím jsme se honili. Tento virus se stal skvělým učitelem, autentickým poslem.

Z naší komunikace skrze portály různých dimenzí, my, Mamos, vnímáme, že tento

učitel je živen strachem, vibruje s ním a je to strach, který ho posiluje. Strach, který cítí v těch z nás, kteří se bojí, že ztratí to, co nabyli, vybudovali nebo plánovali postavit. Jako lidstvo jsme byli ověnceni vibrací strachu. Z posvátných míst nám strážci posílají odvahu a my, Mamos, k této odvaze přidáváme slušnou dávku solidarity, bezpodmínečné lásky a sebe-vědomí, abychom je šířili ostatním jako účinný štít před strachem.

My, Mamos, mluvíme s Matkou Zemí, mluvíme se životem samotným a bytostmi všech království. Z našich posvátných míst žádáme o odpuštění, nejprve pro sebe, a naše sousedy, vánek, vodu, zvířata a rostliny. Uzdravujeme a harmonizujeme je, protože uzdravováním a harmonizací našich starších bratrů se uzdravujeme a vyrovnáváme i my, neboť vše je sjednoceno do celku díky vzájemným interakcím mezi sebou navzájem a se sebou samými. Pouze tehdy, když dosáhneme nové rovnováhy, bude Nové lidstvo posíleno solidaritou, propuštěno na novou Zemi, povýšeno, ctěno, respektováno a milováno. Pak bude možný nejen čistý vzduch, ale bude umožněno i uzdravení zvířat, rostlin, a každého prvku, všechny bytosti budou moci plnit své poslání, aniž by byly zničeny, narušeny tím, co se nazývá rozvoj, civilizace, modernost, které my, Mamos, nazýváme nevědomostí.

Naše posvátná matka Země bude ochráněna, když my jako lidstvo učiníme rozhodnutí nadále činit věci, jež respektují a ctí veškerý život. Pro nás, Mamos, je to pozvání ke změně a transformaci bez agresivity, s láskou a laskavostí. Je to něco, o čem mluvíte jako o transformaci nebo mutacích, kterými procházejí moderní viry. Mamos to vidí jako blížící se realitu, které můžeme dosáhnout s největší pokorou, a která nás v absolutní pravdě dovede k omluvě sobě a všem bratrům a našim starším bratrům, abychom dokázali této posvátné planetě, této posvátné matce a našim posvátným starším bratrům změny v našem postoji, proměnu vědomí a zlovyků myšlení.

Již jsme ukázali, jak velké síly změny a transformace jsme schopni.

Použijme stejnou sílu ke zmutování našeho vědomí přidáním notné dávky lásky, soucitu, respektu a úcty k životu, aniž bychom s hrdostí nebo arogancí odmítali starší bratry přírody, neboť ti tu byli před námi.

Matka Země, Strážci našich posvátných míst, Mamos z Chundwas, nás všechny vyzývají, mobilizují další Mamos a mladší bratry a sestry, aby spolupracovali a přinesli tuto změnu lidství, i světu. Nechť síla, světlo a láska provází nás všechny, abychom v této době změny prošli touto transformací.

Duni.

Mamo Dwawiku Izquierdo, Mamo Arhuaco from the Sierra Nevada de Santa Marta, Colombia

Compiled by Amanda Bernal-Carlo

Copyright (@) The Great Balance

Photograph by Stephen Ferry, National Geographic

Děkujeme Eva Césarová z České Psychedelické společnosti za překlad, předčítání a společnou cestu.

Článek k celosvětové meditaci:

Tento čas je velmi podporující pro všechny dobré úmysly, jen prosím zvažte, jakým způsobem se přidáte a co ve skutečnosti v čase pro meditaci uděláte.

V případě, že budeme o „něco dobrého a pozitivního a vzestupného“ usilovat, jsme na dobré cestě...

Jediná povznášející možnost je zůstat v klidu a míru neutrality a ve své síle světla, vyzařovat přirozenou lásku ke svým bližním a být ve svém zdroji pravdy. Abychom takto mohli „vibrovat“, je bezpodmínečně nutné se předtím zabývat rozpouštěním té husté nevědomé zátěže, kterou všichni neseme a máme celoživotní příležitosti ji rozpouštět odpuštěním, láskou a vděčností za tyto příležitosti. K tomu slouží naše vztahy, které nám tyto příležitosti poskytují a vedou nás k poznání, jak můžeme změnit svoje postoje a smýšlení a my začínáme vyzařovat své vyšší já. Pak se dostavuje Milost, nejvyšší vibrace, která nedovolí, abychom poklesli na duchu i myslí a my se otevíráme všeobjímající laskavosti. V té chvíli chápeme utrpení jako milost. V tomto frekvenčním nastavení se otevírají ty nejvyšší brány nebeské. Nikdy nemůžeme do jakékoli průchozí brány vstoupit díky úsilí či snaze nebo hromadné meditaci. Je to stav, který je nám z vyšších sfér umožněn, jakmile tomu odpovídá naše frekvenční nastavení.

Dejme tedy příležitost posvátným vyšším světům, aby si vybraly naše zářící světelná těla na příslušné frekvenci k posílení světelného vzestupu na vyšší rovinu existence.

Můžete se také připojit k celosvětově MEDITACE 4./5. DUBNA – NA PODPORU ČASOVÉ LINIE PRO VZESTUP.

Naléhavá CELOSVĚTOVÁ MEDITACE 4. dubna, = v ČR a SR až v neděli 5.4. v 4.45 hod.

Strach a presvedčenia

O strachu a vplyve našich presvedčení na náš stav.

Jedná sa o preložený vybraný text (aj v súvislosti so súčasnou situáciou) z originálu knihy :“Letting Go: The Pathway of Surrender“ od David R. Hawkins.

Príklady z osobnej skúsenosti ukazujú, že počas obdobia vysokej nezamestnanosti, napríklad po druhej svetovej vojne, nebol problém získať prácu. V skutočnosti by ste mohli mať dve alebo dokonca tri pracovné miesta v tom istom čase: umývať riad alebo byť čašník, poslíček, taxikár, barman, robotník, pracovať v skleníku a

umývať okná. Toto bol dôsledok systému viery, ktorý hovoril: „Nezamestnanosť platí pre iných, ale nie pre mňa“ a „Kde je vôľa, tam je cesta.“ Bola to tiež ochota vzdať sa pýchy výmenou za prácu.

Ďalším príkladom je systém presvedčení v súvislosti s epidemickými ochoreniami. Pred niekoľkými rokmi bolo pri epidémii chrípky pozorne sledovaných štrnásť známych. Zo štrnástich ľudí, osem dostalo chrípku, ale šesť nie. Dôležité tu nie je to, že osem ľudí dostalo chrípku, ale to, že šesť sa nenakazilo! Počas akejkoľvek epidémie sú tu ľudia, ktorí „to nechytia.“ Dokonca aj počas obdobia hlbokých kríz tu boli stále ľudia, ktorí sa stali bohatými a dokonca aj milionármi. Myšlienka chudoby bola v tých dňoch „chytľavá,“ ale nejakí ľudia sa tomu vyhli; pretože sa ich to netýkalo. Aby sa negativita vzťahovala na náš život, musíme ju najskôr prevziať a po druhé dať jej energiu viery. Ak máme silu prejaviť v našom živote negativitu, naša myseľ má samozrejme aj silu premeniť to v skutočnosť.

Aby sme pochopili, akým spôsobom je strach seba-posilňujúci, musíme zastaviť a pozrieť sa na ďalší zákon o vedomí: **To, čo udržujeme v mysli, má tendenciu prejaviť sa.** Čo to znamená je, že každá myšlienka, ktorú si dôsledne pripomíname a sústavne jej dodávame energiu, má tendenciu vstúpiť do nášho života podľa samotnej formy, v ktorej ju naša myseľ uchovala. Tak strach vyvoláva hrôzostrašné myšlienky. Čím viac budeme mať tieto myšlienky na pamäti, tým pravdepodobnejšie sa stane desivá udalosť v našom živote, čo opäť posilňuje náš strach.

Strach je takou pandémiou v našej spoločnosti, že predstavuje prevládajúcu rozhodujúcu emóciu nášho sveta tak, ako ho poznáme. Strach bol tiež dominantná emócia medzi tisíckami pacientov liečených počas desaťročí klinickej praxe. Strach je taký rozsiahly a obsahuje toľko foriem, že v tejto knihe nie je dostatok strán, ktoré by vymenovali všetky jeho odrody.

Strach je spojený s našim prežitím, a tak zvláštnym spôsobom ladí našu myseľ. Pre väčšinu ľudí je strach taký vše-prenikavý, že ich život skutočne tvorí jeden obrovský súbor kompenzačných pomôcok na zvládnutie ich strachu. Avšak, ak by ani toto nestačilo, tak nám aj médiá znovu a znovu ponúkajú hrôzostrašné situácie, ako dnes ráno: „Teroristická skupina pohrozila, že otrávi naše potravinové zásoby.“ Takéto titulky sú tu neustále, akoby dávali mysli ďalšie príležitosti zvládnuť najhrozivejšiu zo všetkých emócií. Ako sa píše v texte piesne: „Sme chytení medzi strachom zo života a strachom z umierania.“ (“We are caught between a fear of living and a fear of dying.”)

Keď všetky kompenzačné zariadenia mysle zlyhajú a strach prenikne do vedomia, ako zjavné záchvaty úzkosti alebo fóbie, osoba je označená ako úzkostná a neurotická. Mimočodom čisto pre informáciu, upokojujúci liek Valium je najpredávanejšou drogou v Amerike.

Strach má tendenciu sa stupňovať. Preto typický pacient s fóbiami vykazuje postupné rozšírenie strachu na čoraz viac aspektov života, čo vedie k ďalším a ďalším obmedzeniam aktivity a v ťažkých prípadoch k úplnej imobilite.

To bol prípad pacientky menom Betty.

Betty mala tridsaťštyri rokov, ale vyzerala oveľa staršie, pretože bola tenká a vyčerpaná. Vstúpila do ordinácie a priniesla si veľa papierových vreciek, v

ktorých sa neskôr objavilo 56 rôznych flaštičiek zdravotných prípravkov, vitamínov, výživových doplnkov a niekoľko vreciek so špeciálnymi potravinami. Jej strach začal ako zárodočná fóbia a čoskoro sa všetko okolo nej zdalo byť možnou hrozbou pre kontamináciu baktériami. Mala veľa strachu ohľadne zdravia a kontaminácie nákazlivými chorobami, ktorý už prekročil do strachu z rakoviny. Verila každému strašidelnému príbehu, ktorý čítala, a tak sa bála takmer každej potraviny, vzduchu, ktorý dýchala, a aj slnečných lúčov na jej koži. Nosila biely odev, pretože sa bála farbív v materiáloch.

V ordinácii sa nikdy neposadila, pretože sa bála, že stolička môže byť kontaminovaná. Kedykoľvek potrebovala predpis, požiadala, aby bol napísaný na hárok zo stredy, ktorého sa nikto nedotkol. Okrem toho, chcela sama odtrhnúť hárok z bloku; nechcela, aby som sa ho dotkol, pretože som mohol mať na sebe mikróby z podávania rúk poslednému pacientovi. Celú dobu nosila biele rukavice. Požiadala aby sa s ňou jednalo telefonicky, pretože sa bála, že bude musieť ísť znova do ordinácie.

Nasledujúci týždeň do telefónu povedala, že sa bojí vstať. Volala by rada z domu zatiaľ čo je ešte v posteli, pretože sa teraz bojí ísť von na ulicu. Mala rozvinutý strach z výtržníkov, násilníkov a znečistenia ovzdušia. Súčasne sa bála, že zostane doma v posteli zo strachu, že by sa mohol zhoršiť jej stav a všetky jej ďalšie strachy by sa mohli znásobiť a tak sa bála, že príde o rozum. Mala strach, že lieky jej nepomôžu, lebo by mohli mať vedľajšie účinky, ale obávala sa ich vysadiť kvôli strachu, že jej nebude lepšie. Potom povedala, že má obavy, že by sa mohla zadusiť tabletkami a prestala dokonca užívať aj svoje vitamínové prípravky, chcela oveľa menej predpísaných liekov.

Jej obavy boli tak paralyzujúce, že každý terapeutický manéver bol úplne márný. Nepovolila mi, aby som hovoril s jej rodinou. Mala strach, že zistia, že navštevuje psychiatra a budú si myslieť, že je blázon. Bol som celkom zmätený a môj rozum zažíval muky niekoľko týždňov, keď som sa jej snažil pomôcť. Nakoniec som to nechal tak. Zažil som úľavu kapitulácie tým, že som sa úplne vzdal: „Nemôžem urobiť absolútne nič, aby som jej pomohol. Jediné čo ostávalo urobiť, bolo jednoducho ju milovať.“

A tak som to urobil. Len som o nej láskyplne premýšľal a často som jej posielal milujúce myšlienky. Dal som jej toľko lásky, koľko som len mohol dať, keď sme hovorili po telefóne. Až konečne, po niekoľkých mesiacoch „láskyplnej terapie,“ sa začala cítiť dostatočne dobre, aby prišla do ordinácie. Postupom času sa zlepšovali a jej obavy a zábrany sa začali znižovať, hoci si sama nikdy nerozvinula žiadny iný náhľad. Povedala, že sa príliš bojí hovoriť o psychologických záležitostiach, a tak v priebehu mesiacov a prípadne rokov liečby, to jediné čo som urobil bolo, že som ju miloval.

Tento prípad objasňuje koncept, ktorý sme predtým predstavili v kapitole o apatii; to znamená, že vyššia vibrácia, ako je láska, má liečivý účinok na nižšie vibrácie, ako napríklad v prípade tohto pacienta, strach. Táto láska je činiteľom uistenia a duševnej posily a veľmi často môžeme utíšiť strach druhých ľudí našou obyčajnou fyzickou prítomnosťou a milujúcou energiou, ktorú im vysielame a ktorou ich obklopujeme. Nie je to to, čo hovoríme, ale skutočnosť našej prítomnosti, ktorá má uzdravujúci účinok.

Môžeme sa naučiť ďalší zákon vedomia: **Strach je zahojený láskou.** Toto je ústredná

téma série kníh od psychiatra Jerry Jampolsky (napr. Láska je Zrieknutie sa Strachu [Love is Letting Go of Fear]). Toto bolo tiež základom liečenia, ktoré sa uskutočnilo v centre liečenia v Healing Center, Manhasset, Long Island, ktorého som bol spoluzakladateľom a lekárske poradcom. Hojenie postojom súvisí so skupinovú interakciou s pacientmi, ktorí majú smrteľné a závažné ochorenia, a celý proces liečenia je založený na zrieknutí sa strachu a jeho nahradení láskou.

Jak podpořit ochranu zdraví, uvědomění, zodpovědnost a zdravý rozum vzhledem k aktuální situaci?

Vzhľadom na to, že v období prebiehajúcej karantény máme viac času zamyslieť sa nad sebou a aj nad tým ako by sme mohli skvalitniť svoj život ale aj Život ako taký dávame Vám na zváženie nasledovné riadky. Sú tu vybrané texty z knihy Dr. Hawkinsa Healing and Recovery (Léčení a zotavení) 2009.

Toto má podporiť integritu, zodpovednosť, zdravý rozum, uvedomenie a ochranu zdravia v spoločnosti všeobecne aj vo vzťahu ku aktuálnej situácii. Sme za zodpovedné dodržiavanie všeobecných pravidiel prevencie a nariadení v období karantény voči šíreniu infekcií. Heslo dňa a mesiaca: “ Vydržať!“ ☐ ☐ .

Treba zobrať do úvahy dve témy:

1. Aké následky a vplyv majú emócie na naše zdravie a ako ich prekonať – vzhľadom na pociťované obavy, strach, hnev, paniku v tomto období
2. Zdravie vs. nemoc – vzhľadom na infekciu ako takú

Pozn: Souvislostmi vztaženými k aktuální situaci se budeme zabývat v článku, který právě připravujeme.

1.

Vnútorne napätie sú potlačené emócie. Emócií netreba odporovať treba ju iba **bez zasahovania do nej nechať prebehnúť** a tlak sa uvoľní. Uvedomenie: „NIE SOM TÁTO EMÓCIA, SOM NESMRTEĽNÝ A NEZNIČITEĽNÝ PRIESTOR VEDOMIA, V KTOROM EMÓCIA PREBIEHA.“ Keď si uvedomíš, že nie si tá emócia ale priestor, ktorému tá emócia nedokáže nič urobiť pretože to je priestor. Je to ako strieľať do vzduchu pričom vzduchu strela nedokáže ublížiť. Alebo ako vlnky na jazere nedokážu poškodiť jazero a preto jazero nemusí odporovať vlnkám a pretože neodporuje tak vlnky prídu, prebehnú a zaniknú. Rovnakú analógiu môžeme použiť vo vzťahu ku strachu či hnevu, tým, že **sme priestor vedomia** dovolíme emócií prísť, prebiehať aj odísť. Na to aby sme mohli iba pokojne z roviny priestoru pozorovať myšlienku, je nevyhnutné vzdať sa tendencie reagovať automaticky na všetko odporom alebo túžbou. Treba tie emócie

nechať prebehnúť a oni na to aby mohli prebiehať spotrebujú energiu, náboj, silu, ktorú človek pociťuje. Vyčistený priestor od neželanej emócie je možné potom naplniť VĎAKOU za to, že máme blízkych, že máme koho MILOVAŤ, mať RADOSŤ za to, že sme živý, že ŽIVOT ako taký existuje a vytrvať pri tomto naladení. To čo nosíme v mysli to rastie! Človek sa MÔŽE rozhodnúť čo v sebe nosí a čomu umožňuje rásť. Emóciu strachu môže nechať nech sama odíde (nesmieme odporovať ani podporovať) z priestoru vedomia a tým, že potom vedome myslíme s Vďakou, Radosťou a Láskou na druhých priestor vedomia sa naplní Krásou.

„...je nezbytné znovu se podívat na vztah mezi tělem, myslí a duchem.

Budeme diskutovat o věcech, které můžeme ověřit prostřednictvím našich vlastních zkušeností, spolu s ověřitelnou klinickou zkušeností odvozenou z pohledu klinického vědce, který věří jen tomu, co může být klinicky opakováno a ověřeno vnitřními zkušenostmi.

Charakteristickým rysem těla je to, že je nevědomé, to znamená, že tělo nemá schopnost samo se zažít. To znamená, že rameno samo o sobě nemůže zažít svou vlastní existenci. Nemůže ani zažít, že je, ani kde je, jak velké, nebo co dělá. Jak víme, co se děje s tělem? Víme to pouze kvůli smyslům. Nezažíváme samotné tělo, ale místo toho smyslovou zprávu o těle. Zaznamenáváme také, že samotné smysly nemají žádnou schopnost prožitku. Například v uchu vibrace procházející sluchovým nervem a stimulace tympanické membrány a ucho nemůže žádným způsobem prožívat zvuk.

Kde se odehrává prožívání těla? Zaznamenává se v mozku, ale povědomí se objevuje v něčem větším, než je samotný mozek, v tom, co nazýváme „myslí“. Je to kvůli energetickému poli mysli, že zažíváme mozek a tělo. Samotná mysl, kupodivu, ale postrádá také schopnost se prožívat. Je to úžasná myšlenka, když se na ni podíváme. Vidíme, že myšlenka sama o sobě nemá schopnost prožívat své vlastní „myšlení“. Paměť nemá sama o sobě schopnost zažít svou vlastní „paměť“. Podobně ani fantazie o budoucnosti nemá takovou schopnost. Fantazie, emoce – to vše, co se děje v mysli – jsou jen zkušenosti kvůli tomu mnohem většímu energetickému poli, jež mysl nazývá vědomí. Toto energetické pole je více difúzní, beztvaré a je schopné prožívat změny stejně jako všechny jevy. Právě kvůli tomuto vědomí jsme si vědomi toho, co se děje v mysli, a je to proto, že jsme si vědomi toho, co se děje s pocity. Vzhledem k pocitům jsme si vědomi toho, co se děje s fyzickým tělem.

Kupodivu však ani samotné vědomí nemůže hlásit, co se děje v něm, s výjimkou většího pole, které je nekonečné a bez dimenze nazvané zkušenostní poznání subjektivního vědomí. Kvůli této kvalitě povědomí, která doprovází existenci a bytost, jsme schopni vědomí. Z vědomí přichází znalost toho, co se děje uvnitř vědomí. Vědomí o tom, co se děje v mysli, a mysl hlásí, co se děje s pocity o těle. Vidíme tedy, že to, co jsme ve svém nejvyšším a největším smyslu, se týká schopnosti subjektivního vědomí. Je to pouze v samotném vědomí, že všechny zkušenosti jsou prožívány.“

*** Dr. David R. Hawkins, Healing and Recovery (Léčení a zotavení) 2009, kap. 3
Stres**

2.

V súvislosti so zdravím a nemocou Dr. Hawkins hovorí nasledovné:

„Je treba sa poďívať na vzťah medzi mysli a telom kvôli jeho veľkému významu v oblasti zdravia, ktorý není ve skutečnosti jasne pochopen. Základným princípem, ktorý je klinicky prokázán, je, že jsme podřízeni pouze tomu, co máme v mysli. Jedná se o princip léčby a zdraví, přičemž jednou stranou mince jsou nemoci a druhou je zdraví. Jsou to opačné strany mince stejného chápání, které uzdravuje a přináší zdraví – že jsme podřízeni tomu, co máme v mysli.“

Dobrym klinickým příkladem je více osobností v jednom člověku a dalším příkladem je hypnóza. V hypnóze můžete pacientovi vsugerovat, že je alergický na růže na stole, a že když vstane, objeví se mu v ústech vyrážka a začne kýchat. Pak je uveden do amnézie. Když se člověk probudí z transu, najednou začíná sípat a v ústech se mu objeví vyrážka. Tělo reaguje na to, co si myslí mysl. V hypnóze mohou být indukovány příznaky většiny onemocnění tím, že pacient je přesvědčen, že program je pravdivý; a pak může být vytvořena amnézie na proces programování. To ukazuje, že **nemoc pochází z programu nebo systému víry, který je v běžném životě často nevědomý.**“

* Dr. David R. Hawkins, *Healing and Recovery (Léčení a zotavení)* 2009, kap. 4 Zdraví

„Zdraví je výsledkem pozitivních mentálních postojů. Vzniká v oblasti vědomí a odráží úroveň vědomí, která se projevuje na nižší fyzické úrovni. Projevy zdraví pocházejí z polí nad Neutralitou – z Ochoty a z láskyplnosti, z vnitřní radostnosti a z vnitřního stavu míru.“

* Dr. David R. Hawkins, *Healing and Recovery (Léčení a zotavení)* 2009, kap. 4 Zdraví

„Díky pozitivním postojům je akupunkturní energetický systém vyvážený a energetický tok zdraví a života proudí přímo napříč všemi energetickými kanály a stimuluje všechny orgány těla. Při negativním myšlení je tok energie přerušovaný v jednom z dvanácti hlavních meridiánů, a pokud se stav opakuje, dochází k poškození orgánu. Negativní emoce zesilují proces onemocnění. Nevědomá vina mu dává energii a forma onemocnění je důsledkem duševních mechanismů, protože tělo vyjadřuje to, v co mysl věří.“

* Dr. David R. Hawkins, *Healing and Recovery (Léčení a zotavení)* 2009, kap. 4 Zdraví

„Bylo provedeno mnoho experimentů s chřipkovým virem, kdy bylo například sto dobrovolníků vystaveno velmi těžkým dávkám chřipkového viru. Zajímavé je, že ne všichni skončili s nachlazením, jen určité procento. Jinými slovy, pokud by byla moc ve viru samotném a ne uvnitř vědomí, všech sto lidí by dostalo chřipku, protože virus je tak silný. Avšak dostalo ji jen šedesát pět procent lidí, protože

každý třetí z nich na ni nevěří. Tato třetina měla značné pochybnosti a nedostatečnou nevědomou vinu. Není pro takového člověka přijatelné, aby to vyjádřil v této podobě, takže nic není univerzální. Stejnou věc lze vidět při uzdravování. Pneumonie nebo ptačí chřipka se neobjevuje u sta procent lidí, kteří jsou vystaveni riziku, ale jen u určitého procenta z nich. Srovnatelně pouze určitý počet lidí reaguje na lékařskou péči. Rozdíl je v tom, že ti, kteří reagují, nejsou ovládáni z nevědomí. Také negativní systém víry není účinný, protože konkrétní nemoc neodpovídá žádné specifické myšlenkové formě, kterou člověk přijal, takže obě strany – nemoc a léčení – odrážejí energii, která je vložena do určitého systému víry.

Zdraví je ochota odmítat negativitu. Proč člověk přijímá především negativitu? Proč jsou někteří lidé tak vnímaví k programování? Existují lidé, kteří se strachují pokaždé, když otevírají časopis, který popisuje současné nemoci, které se sebou nesou velké množství strachu a viny. Množství strachu je skutečně důsledkem množství nevědomé viny. Je to, jako by zranitelná osoba byla přitahována strachem, a když slyší o nemoci, stává se mentálně naprogramovanou natolik, aby ji uskutečnila ve svém životě.“

* Dr. David R. Hawkins, *Healing and Recovery (Léčení a zotavení)* 2009, kap. 4 Zdraví

„Když se vracíme zpět k fyzičnosti, je užitečné si pamatovat, že energetické pole těla v úrovni 200 je slabé ve srovnání se systémy víry úrovně 400. Víra, že cukr a sladkosti způsobí hypoglykémii, cukrovku nebo nadváhu, tyto nemoci zapříčiní. Vysvětlení, která byla dána, jsou odmítnutí pravdy a racionalizace, aby se ospravedlnilo, že jste oběť. Když říkáme, že je to vědecky dokázáno, je to jen vysvětlení. Reálná věda je popis mechanismu. Popis mechanismu toho, jak k tomu dochází na fyzické úrovni, je stále jen popisem mechanismu, nikoli příčinou. **Příčina je na úrovni mysli, účinek je na úrovni těla, ne naopak.** Pouhé obrácení tohoto porozumění poskytuje celý klíč ke zdraví a léčení. Zdraví pak vychází z pozitivních mentálních postojů, o kterých jsme mnohokrát slyšeli, natolik, že mnoho lidí to otravuje, protože to znamená, že pokud mají nemoc, nemají pozitivní mentální postoj.“

* Dr. David R. Hawkins, *Healing and Recovery (Léčení a zotavení)* 2009, kap. 4 Zdraví

Vedomí ve Hmotě

Autorem úvahy je pan Antonín Mareš.

Na základě díla Davida R. Hawkinse vám zde předkládám některé základní myšlenky z jeho díla. Zjistil jsem totiž, že jeho odkaz je velmi silně deformován lidmi,

kteří jsou na nízkém stavu Vědomí a principu vnoření Vědomí do hmoty velmi špatně rozumí.

Zopakujme si výchozí data a výchozí předpoklady.

Základem, na kterém je vystaven tento svět je stav postupného klesání vibrací původního pole, které se vyčlenilo, či bylo vyčleněno ze základu, kterým byl a je Nelineární projev, tedy to, co my lidé nazýváme Duchovním nebo také Božím světem, Jednotou, Pravdou, Vědomím a podobně.

Pokles vibrací z tohoto původně vyčleněného pole, což je Myšlenkové pole (Devachan) vytvořil další ještě nižší stav, tedy Astrální pole. I to vzniklo jako „průrva“ v původně homogenním Myšlenkovém poli a touto „průrvou“ se tak vytvořilo ono nové Astrální pole. Úplně stejně se to stalo i s tímto Astrálním polem, kde v jeho centru došlo k dalšímu poklesu vibrací a „vylilo“ se z něho další pole, kterým je Hmotnost, tedy náš vlastní svět. Poměry ve smyslu mohutnosti (rozsahu) těchto polí jsou značné. Astrální svět ve vztahu k Myšlenkovému světu je nicotný co do mohutnosti, To samé představuje poměr polí mezi Hmotností a Astralitou.

Pokud se přímo zaměříme na náš domov, tedy na Hmotnost, pak zjišťujeme, že její vznik je doprovázen určitým „řádem“ nebo bychom to mohli nazvat „plánem“. Základem je vakuum, kterým pronikají veškeré energie a je vlastně nosným hmotným prostředím tohoto světa. To ale není vše. Od roku 1992 je mnohými popředními vědci přijata teze „vědomé informace“, tedy toho, jak se jednotlivé prvky této Hmotnosti (našeho Vesmíru) mají vytvářet a nejenom to, Je jasné, že tato informace se dotýká nejen jednotlivých elementů tohoto světa, ale dotýká se ho i jako celku.

Proto v naší společnosti přežívá materialistický náhled na svět, který značně deformuje tento pohled. Nebudu se zabývat detaily, které jsou vysvětleny v jiných mých úvahách, pohledech a knihách, ale zaměřím se přímo na to, o čem je tato úvaha, tedy na systém vstupu základního pole, které tvoří Vědomí, do našeho světa, tedy do hmoty.

Pole Vědomí, které je základním polem z Duchovního světa, se nejvíce projevuje u nás u lidí. Zde ve Hmotnosti a zvláště u nás lidí se toto pole chová tak, že podléhá evolučnímu vývoji v jednotlivých lidech a individuálně sílí. Jedná se o dílčí část tohoto pole. Jde o naši vlastní podstatu (Ducha), která je přesto pevně spojena s původním celkem. Viz níže.

Tento děj tím nejen pomáhá zvyšovat své vibrace, ale i vibrace celé naší Hmotnosti.

Toto individuální Vědomí, přestože je pevně spojeno se svým základem, tedy s centrálním Vědomím, se jeví jako samostatné na sobě nezávislé entity. Je to naše vlastní podstata a jedná se opravdu o nás, o lidi. Jsme z Duchovního světa (tato naše vlastní podstata) a zde se pouze pomocí nástrojů Hmoty vyvíjíme.

Učení Davida R. Hawkinse přímo navazuje na tento stav a ten pak dále rozvíjí. Pokud ale lidé jsou vnořeni do materialistického světového názoru (a tím odmítají uznat svůj omyl), pak se dostávají do velmi značných problémů.

Abychom dobře porozuměli jejich omylům a také aby nám bylo zcela jasné, jak je vše vzájemně propojeno, začneme příměrem.

Řidič	Vědomí
Auto	Mozek
Řídící systémy	Mysl
Barva auta	Emoce
Dojem	Vjem

Zde v tabulce jsou znázorněny dva stavy, které jsou podobné (ekvivalentní).

Na nich si ukážeme celý princip.

Začneme Vědomím.

Vědomí je pouze jedno a je z Duchovního světa, tedy z nelineárního principu. Každý z lidí má Vědomí a každý ho má na jiné úrovni a přesto se jedná jen a jen o jedno jediné Vědomí. Tento systém, který je použit u struktury Vědomí, připomíná strukturu člověka s jeho 50 biliony buněk, kdy každá buňka je samostatná (je samostatným živočichem) a přesto spolu tvoří celek, kterým je tělo.

Vraťme se ale k Vědomí člověka. Protože toto vědomí není hmotné, musí mít pro svou činnost, kterou zde na zemi provádí, prostředníka. Tím je lidský mozek.

Mozek se skládá z buněk, kterým říkáme neurony. Ty mají výběžky, známé jako synapse, které slouží jako „antény“ pro příjem různých typů signálů. Běžně jsou to signály elektro-magnetické, ale některé synapse jsou určeny i pro zachycení signálů z našeho Vědomí, tedy z pole, které toto Vědomí kolem sebe vytváří.

Mozek je tak řízen příkazy z našeho Vědomí. Ale nejen jimi. Mozek má svůj vlastní systém, kterým je Mysl. Ve svém podvědomí, tedy v jakési databázi paměti, má uloženy vlastní „programy“, které používá dle svého uvážení. Jde tak o nižší systém řízení, zato ale o velmi důležitý. To proto, že zajišťuje automatický chod těla a tím mu umožňuje přežití a existenci v běžných situacích. Mysl má na starosti také zpracování Vjemů, které přicházejí z vnějšího prostředí pomocí smyslů. Toto zpracování se pak mimo jiné odráží v Emocích, které jsou ovlivněny tím, jak tato mysl tyto Vjemy zpracuje.

Emoce sami o sobě nejsou výsledkem jen zpracovaných Vjemů pomocí Mysli, ale jsou i ukazatelem stavu našeho Vědomí. To proto, že úroveň tohoto Vědomí, jako taková, je těmito Emocemi na venek signalizovaná. Vysoká úroveň Vědomí se projeví jinými Emocemi, nežli když je tato úroveň nízká.

Vysoká úroveň Vědomí nedovolí na příklad Mysli vytvořit emoci Strachu a naopak, nízká úroveň Vědomí není schopna tomuto procesu Mysli čelit, a emoce Strachu tak může bez problému vzniknout.

Emoce nelze zaměňovat s úrovní Vědomí, jsou jen ukazatelem, který podobně jako každý jiný měřák ukazuje jen jistou hodnotu. V tomto případě jde o nepřímý

ukazatel, který má jak takž odpovídající či vypovídající hodnotu, pokud jde o nízké stavy, které jsou na stupnici Hawkinse do stupně 200. Vyšší stavy a zvláště pak vysoké stavy (500 a více) nelze už pomocí Emocí vůbec vyjádřit.

Tyto vysoké stavy (500 a více) jsou vnitřním stavem daného člověka a jsou vyjádřením jeho vnitřního stavu. Emoce jsou opravdu už jenom něčím, co už není pro tyto stavy ukazatelem a nejsou pro ně charakteristické. Velmi vysoké stavy (600 až 1000) jsou na obrazech, kde jsou vyobrazeni tito jedinci zdůrazněny svatozáří, jako toho co vyzařuje zevnitř daného jedince. Je pochopitelné, že taková svatozář není a ani nemůže být spojována s něčím takovým, jako je emoce, ale ta musí a také je chápána jako cosi vedlejšího a nepodstatného.

Vždyť posuďte sami, jak jsou v Mapě Vědomí označovány stavy, které se vepisují do kolonky EMOCE.

Potvrzení (200), Důvěra (250), Optimismus (310), Odpuštění (350), Pochopení (400), Úcta (500), Klid (540), Blaženost (600), Nepopsatelné (700 – 1000).

Domnívám se, že je to zde řečeno zcela jasně.

Nyní se ale vrátíme k obrázku pod názvem této kapitoly a řekneme si o něm trochu více.

Řidič	Vědomí
Auto	Mozek
Řídící systémy	Mysl
Barva auta	Emoce
Dojem	Vjem

Zde je na pravé straně vidět způsob vstupu Vědomí do Hmoty a na levé je příměr z běžného života.

Vědomí člověka je jeho vlastní podstata, jeho JÁ. Je to to, co dělá člověka člověkem. Toto vědomí lze přirovnat k řidiči auta. Vlastní auto pak je jen nástrojem, který tento řidič používá. Je to v porovnání stejné, jako Vědomí používá mozek. Mozek i auto jsou v tomto příměru ekvivalenty. Mysl pak je ekvivalentem systémům auta. Tyto systémy provádí, podobně jako mysl, spoustu činností, které jsou charakteristické pro celkový chod auta, v případě myslí, těla.

Vnější pozorovatel bude v případě člověka ale vidět či vnímat pouze jeho vnější projev. Nebude mít možnost vidět to, co se děje v myslí, ale bude vnímat jeho chování, tedy jeho emoci. Emoce je vnějším projevem a tedy svým způsobem i výsledkem činnosti této myslí, ale tuto mysl nemůže ovlivnit. Úplně stejně to v příměru vychází s barvou auta. Barva auta je dána především tím, co představuje vnější viditelnou složku a se systémy řízení nemá co do činění. Je důsledkem toho, co auto jako takové představuje. Vjem v případě člověka a dojem v případě auta jsou pak již jen dílčí stavy plynoucí z kontextu.

Proč o tom všem vlastně mluvím?

Protože dosavadní materialistický náhled na Vědomí i na psychiku člověka má snad nesmrtelný a nezničitelný základ. Přestože byl mnohokrát vyvrácen a na vědecké rovině vysvětlen, stále přetrvává. Bohužel velmi mnoho tak zvaně povolaných lidí v ezoterice, se tohoto názoru nemůže zřici a to nejspíš i proto, že danému problému nerozumí a papouškují to, co se před lety učili ve škole a co mezitím už odvál čas.

Takže znovu. Emoce nemá a ani nemůže mít nic společného s Vědomím, ať už ho chápu celkově nebo individuálně, tedy jen jako Vědomí člověka.

Uvedu zde několik postřehů, se kterými jsem se setkal a které jednoznačně ukazují na nevědomost dané osoby.

Tvrzení 1

Konstatování:

Přijdu-li do restaurace a u některého ze stolů vidím člověka, jak se vesele baví, či směje, pak vím, že tento člověk je na úrovni Lásky (500) nebo Radosti (540).

Můj úhel pohledu:

Vnější projev je výsledkem momentálního stavu jeho Mysli a jeho emočního projevu. Takovýto člověk se s velkou mírou pravděpodobnosti nachází na úrovních Vědomí, které jsou v rozmezí 175 až 350. Takovýto člověk velmi pravděpodobně potřebuje ke svému životu společnost, aby se mohl předvádět. Je pravděpodobné, že stav, kdy by měl být sám se sebou, je pro něho nevýhodný či nevhodný. Člověk na úrovni 500 nebo 540 je uvnitř sebe sama nejen vyrovnaný, ale z něho tato vyrovnanost, či chcete-li Lásky, případně Radost přímo vyzařuje.

Pochopitelně jí drtivá většina lidí nevidí (nevnímá), protože na nižších úrovních není patrná. Právě naopak, tato úroveň většinu lidí s nižší úrovní Vědomí bude odpuzovat až provokovat, protože jejich Ego (Mysl) se v přítomnosti takového člověka cítí být ponižováno. To je dáno především tím, co stojí za odsuzováním všech, kdo mají vyšší úroveň Vědomí (a jejich bagatelizování).

V minulosti to bylo dokonce i tak, že tito lidé byli fyzicky usmrcováni. Historie je plná těchto zločinů. V současnosti jsou takovíto lidé pouze znevažováni či jen „zesměšněni“.

Důkazem tohoto jevu je i náš prezident Václav Havel s jeho krédem – Pravda a láska zvítězí.

Tvrzení 2

Konstatování:

Mohu procházet všemi stavy svého Vědomí. Když jsem smutný, pak jsem v oblasti vědomí Smutku, Když mám strach, tak v oblasti Strachu, když jsem pyšný, tak v oblasti Pýchy, když přemýšlím, tak v oblasti Rozumu a když jsem šťastný, tak v

oblasti Radosti. Mé Vědomí si mohu nasměřovat, kam budu chtít a kdy budu chtít.

Můj úhel pohledu::

Vnější projev, který je charakteristický emocí, nemá a nemůže mít žádný vliv na stupeň mého Vědomí. Do úrovně vědomí 200 je vlastně Vědomí zastupováno Egem, tedy tím, co je zde nazváno Mysl.

Jde o princip, který jsme zdělili po zvířátkách a který je charakteristický dostředivostí a zároveň i bojem s ostatním světem.

Člověk s vědomím pod 200 má potřebu se zajišťovat na úkor druhých a zároveň tím, že svůj vnitřní svět promítá na toto vnější prostředí i tím, že se cítí být stále ubližován, odstrkován, ponižován a podobně. Vystupuje většinou, pokud mu to strach dovolí, arogantně, aby skryl svou nejistotu a neschopnost racionálně jednat. Takto na příklad jednají i skinheadi.

Lidé nad 200, ale pod 400 se snaží sice pomáhat světu, ale dle svých pravidel a velmi mnohdy jednají tak, že bychom to mohli nazvat – Pohybují se jako sloni v porcelánu.

Lidé na 400+ sice také pomáhají, ale svou pomoc orientují do kombinačních struktur svých výtvorů.

Pokud jde přímo o společnost, pak to často může končit i katastrofou. Příkladem může být Hitler nebo Napoleon, kteří zpočátku se snažili o povznesení společnosti, ale oba propadli kouzlu osobnosti a svou snahu změnili na osobní prospěch. Skončili katastrofálně a společnost jimi vedená také. Hitler se například propadl hluboko pod 100 (dle Hawkinse).

Pokud se ale jedná o teze, které jsou všeobecné, jako je Einsteinova Teorie relativity, nebo ještě dříve klasická teze Newtonova a jeho fyziky, pak je to vynikající.

Teprve lidé 500+ jsou těmi, kdo se začínají na věci dívat s patřičným nadhledem a tedy mnohem objektivněji.

Tvrzení 3

Konstatování:

Při meditacích si mohu procházet své úrovně vědomí a odkládat nepatřičné stavy. Takže se mohu zbavit strachu, úzkosti, obav a jiných mých vlastností. Mohu tak velmi snadno projít do blaženého stavu a zkvalitnit si tak svůj život.

Můj úhel pohledu:

Jde opět o nepochopení toho, co to ve skutečnosti úroveň Vědomí vůbec je. Jde totiž o evoluci člověka (tedy jeho Vědomí) zde na Zemi. Člověk sem vstupuje jako naprosto nevědomá bytost a v těle člověka je zastupován Egem, což je jakýsi automatický zvířecí princip, který je ale velmi zkušený ve smyslu žití v tomto světě hmoty. Vědomí (tedy naše podstata), která je neznalá světa mu na počátku

přenechává řízení běhu událostí, protože jim nerozumí. Teprve průběhem doby získává stále více zkušeností a vlastně se „učí“ od Ega. Napřed prožívá problematické stavy, protože činnost Ega a podstata Vědomí nejdou dost dobře dohromady. Časem a postupem po úrovních vědomí ale tento princip nás samotných (tedy našeho Vědomí) stále sílí až do stavu, kdy dokáže už samo začít rozhodovat. To je zlomový stav, který je na stupnici doktora Hawkinse označen hodnotou 200.

Ego stále trvá, ale je již na druhém místě ve smyslu rozhodování a činnosti. Jsou ale pochopitelně situace, které Vědomí zcela nezvládá, byť už bylo na hodnotě přes 200 a dočasně přenechává vládu Egu. To jsou ony známé výbuchy hněvu, tak zvaného „vykolejení“ či prostě dočasné deprese. Ego trvá, byť ve stále menším vlivu, až do hodnoty 600 (dle Hawkinse), kdy přestává mít na dění události té které osoby jakýkoliv vliv, a osobní karma tak končí.

Z uvedeného plyne, že při meditacích můžeme procházet své emoční stavy, ale ty s úrovněmi Vědomí nemají nic společného. Jde o naprosto jinou činnost, která je sice dobrá a prospěšná, ale s vývojem našeho Vědomí a tím s naší evolucí to nemá co činit.

Zde je nutno znovu a důrazně připomenout, že evoluce probíhá právě na úrovni tohoto Vědomí a fyzikální, rostlinné a živočišné důkazy této evoluce jsou jen a jen důsledky druhotných změn, které nastávají právě tímto procesem.

Převzato od: <https://www.rozpravy.cz/news/vedomi-ve-hmote/>

Jak plout v proudu Života?

Život plyne v souladu s plány Vesmíru. Neměli bychom jej ohýbat, spíš plout na vítězné vlně. Tak jako ve slalomu na divoké vodě.

Plány Vesmíru jsou dokonalé a komplexní, dalo by se říci, že už teď je vše tak, jak má být, aby se jednotlivci mohli v rámci svých schopností, nadání a Karmy vyvíjet. A vývoj nemusí být pro každého v daném okamžiku jen cestou vpřed. Proto je lepší Vesmíru „nezavazet“...

To co se děje na Zemi je Realita, o niž nemáme úplnou představu a každý si ji dobarvuje podle svých názorů a předsudků a negativních vzorců, přejatých do Vědomí a podvědomí (nevědomí).

Vše, co se děje, je neuzavřený interaktivní vícedimenzionální hologram, ve kterém se každá probíhající skutečnost jeví každému jinak, podle jeho nastavení. To, co a jak jednotlivci vidí v každém okamžiku, je ovlivněno jeho vůlí, myšlením a činy v minulosti. Rychlost této zpětné vazby je pro každého jiná, dle své úrovně Vědomí.

Scénář takového Hologramu je natolik složitý, že jej, dle mého úhlu pohledu, jako jednotlivci ovlivňujeme jen částečně, podle síly svých Vědomí a modifikujeme tím kvalitu obsazenosti herců (i sebe samotného) v tomto Hologramu.

Jak plout v proudu Života?

Stačí dodržovat tři jednoduché zásady:

1. Vykonávat jen potřeby Přítomnosti, bez toho, abychom si přáli, aby to bylo jinak.
2. Vědět, že budeme vědět, co bude třeba vědět, až to bude třeba vědět (vidět, slyšet, atd.).
3. Vše vykonávat s laskavým přístupem; není důležitá ta úloha samotná, ale laskavý přístup, s jakým ji vykonáme.

Kto plače v daždi

Autorem příspěvku je Peter Magula.

Venované všetkým strateným dušiam, ktoré aj napriek vlastnej búrke, prinášajú svetlo druhým. Nie ste stratení.

Kto plače v daždi

Dlho si nebol v tichu,
dlho si nebol sám.

V snoch obišiel si celý svet,
teraz už nie je kam.

Zažil si bolesť, predstieral šťastie,
falošným úsmevom krmil svet.
V tichu však počuť, čo v tebe rastie.
V tichu si nahý, si v ňom sám,
neskryješ búrku, neskryješ klam.

Mraky sa zbiehajú za oknom,
vnútri však dávno prší.
Už nevidia vrásky nad okom,
každá má príbeh v duši.

Búrka skrýva krásu, nie však silu.
Pri nej slabé ľahko sa odhalí.
Vo vnútri chveješ sa chvíľu.
Vonku sa blízka, v tebe to hrmí.
Čo hľadal si pod slnkom, búrka ti splní.

Neprší len v tebe, už prší aj za oknom.
Choď s búrkou priamo do búrky,
choď s búrkou do dažďa, choď s ňou von.
S búrkou v sebe nemôžeš kráčať za slnkom.

Svet si ťa pamätá, ale búrka ťa pozná.
Pre falošný svet stovky masiek si splodil.
V búrke však pretváрка nie je možná.
Do jej dažďa vždy plakať si chodil,
ona vie pravdu, ona ťa pozná.

Tak jej dážď stal sa tvojím,
keď vzal si jej hromy, nechal blesky.
Búrku odniesol si si vždy v sebe.
Dážď splynul so slzami, odplavil masky.

Dážď vždy tvoj úprimný plač zakrýval.
Teraz poď so svojou búrkou von,
buď čím si..., čím si vždy býval.
Von so všetkým, čo už nechceš, čo nie si.
Nechaj hromy aj dážď za oknom.

Nevadí že si hral, že si zabudol.
Spomienky časom blednú.
Vráť búrke búrku čo si odniesol,
nech opäť splynú v jednu.

Puť svoju búrku zase von,
vráť jej bleskom hrom.
Budeš zase tichom, čo po nej ostane,

tak pust' ju, nech hrmí len vonku.
Ostane len jedna búrka,
tvoja premení sa na spomienku.

Ticho zavládne až jedna stretne druhú.
Naposledy zablýska sa... zahrní,
a svet čierno-biely privíta dúhu.
Kto v daždi plakal, zmizol s búrkou.
Dážď zmyl bolesť, masky a klam.
Po búrke ostalo ticho, jasno za spomienkou.
Nádych... , výdych, si doma... si tam.

Peter Magula

